

ЧАСТИНА 1

Крилатий

Дівча стояло у дверях, учепившись за мамину руку. Поцятковані зеленкою колінця, худеньке тільце, навіть руді кіски вже готові були чкурнути, але сповнені цікавості очі утримували все це в кімнаті.

— Із якого мультика ви взяли цю дівчинку? — спитала я не менш напружену маму й посунула стілець, прибравши з нього ноти й сумку. — Сідайте, будь ласка. Слухаю вас.

— Та ось ми, власне я... подумала, — жінка знітилася.

— По-перше, будьмо знайомі. Мене звати Дарина Несторівна.

— Ольга Петрівна. А донька — Оленка.

Жінка трішки розпружилася.

— Ви хочете, щоб Оленка вчилася гри на фортепіано?

— Ну-у, не знаю... Може, і на фортепіано. Ми прийшли порадитися, а у вас там така привітна чергова. Каже, зайдіть до Дарини Несторівни, у сьомий кабінет. Ось ми, власне, і...

Ольга Петрівна глянула на доньку, яка вмить про всяк випадок відступилася матері за спину.

— Оленко, чуєш, Оленочко? — звернулася я до дівчати. — Як гадаєш, я на сірого вовка схожа?

Вона кілька разів колупнула нігтем спинку стільця і відповіла ніби навіть з якимсь викликом:

— Ні!

— Тоді скажи, скільки тобі років?

Над головою мами злетіла доволі таки брудна розчепірена долонька.

— П'ять чи як?

— Тільки недавно виповнилося, — уточнила мати й спробувала витягнути своє чадо з-за спини.

— Мамцю, та не чіпайте ви цю дівчинку, — сказала я награно байдужим голосом, — вона тепер весь час буде за стільцем жити.

— А ось і ні! — повелася Оленка й випурхнула зі свого сховку.

Очі матері потеплішали.

— Ото мені ще вертихвістка! — Вона зітхнула. — Може, даремно ми ваш час марнуємо... Це я подумала була, що її треба в музичну школу показати. Розумієте, вона дуже співати любить. — У голосі Ольги Петрівни почулися незрозумілі мені вибачливі нотки.

— То це ж дуже добре!

— Ні, ви послушайте, — перебила вона мене. — Вчора я прийшла до садочка її забирати, а вихователька каже, що вона в туалеті сидить. Коли з групи вийшли, я питаю: «У тебе що, живіт болів?» А вона мені заявляє, що тепер буде весь час аж до школи в туалеті сидіти. Уявляєте!

— Тобто? Як «у туалеті»? З якого такого дива?

— Бачите, їй заманулося співати. А Олена в мене з характерцем. Якщо вже щось собі наметикувала, свого, хоч лусни, добивається. Звісно, кому сподобається дитина, яка горлає на всю групу?! Тож співати її до туалету відправили.

— Там гучніше виходить! — вставила свої п'ять копійок «співачка».

— Олено, не перебивай нас, — підвищила голос мати. — Одним словом, виявилось, що вона вже не один день «туалетні» концерти влаштовує.

— Я там завжди співаю, — уточнила Оленка.

— А мені заспіваєш? — запитала я, якось навіть спантеличена почутим. Про «туалетних» співачок мені ще чути не доводилося.

— Ні! — прозвучала миттєва відповідь, і дівча про всяк випадок знову підсунулося поближче до матері.

— Чому ж це? — поцікавилася я, метикуючи, як би малечу прослухати.

— Я тебе не знаю.

— І я тебе не знаю. Що ж тоді нам робити? Пропоную вчинити так. — Я злегка смикнула Оленку за спідничку. — Я тобі ось на цьому красивому інструменті

зіграю веселу пісеньку, якої ти, мабуть, не знаєш. А ти мені за це заспіваєш свою. Згода?

Оленка подумала й кивнула.

Заспівала вона чистенько, старанно дотягуючись до найвищих ноток. Її страх де й подівся вже на першій фразі. Щічки зарум'янилися, пальці вже не м'яли краю спіднички. До старанності додалася особлива виразність, якою буває позначена кожна музично обдарована дитина.

Я дивилася на свою майбутню ученицю, потихеньку закохуючись, як до цього закохувалася у дванадцятьох її попередниць, які тепер були в моєму класі. Уявляла, як слухає вона себе в лункому туалеті... А перед очима щораз виразніше проступало рідне добре обличчя моєї улюбленої вчительки Ірини Веніамінівни.

— Наша? — діткнулася я її самісіньким краєм своєї свідомості.

— Наша!

Ввечері грала довго, найулюбленіше, доки був мій час, колись дуже давно відвойований у сусідів, які врешті виявилися доволі терплячими.

Розбурхала ця «туалетна» співачка давні спогади! Знову дошкульно штрикнула докором невиконана обіцянка, що дала їй сама собі, записати, зберегти на папері образ Ірини Веніамінівни, яка багато років тому дала бій моему незатишному дитинству. Я, боячись передумати — скільки вже разів таке бувало, — швидко дістала папір,

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Він стояв все такий само спокійний, як і до Дариного доторку, схожий спереду на вузький продовгуватий столик із зігнутою кришкою. Прямо з кришки стриміла поличка, нависаючи над вузькими білими та чорними дощечками. Білих було більше, зате чорні розташовані вище. Дара здогадалася, що саме ці дощечки і є найголовнішим. Вона набралася духу, озирнулася, чи немає, бува, кого, і, переконавшись, що за нею ніхто не стежить, легесенько торкнула одну з них — білу. І вже наступної секунди відскочила, ледь не полетівши туди, де стояли крісла. Крилатий заспівав! Пісенька була тихою і складалася з одного-єдиного звуку, але це було так... Так!.. Дарі стало млосно. Потім вона заспокоїлася і блискавично зметикувала, що раз Крилатий робить музику, то нічого катастрофічного не станеться, якщо вона спробує натиснути на дощечку ще разочок. Тепер вибрала чорну дощечку, тут майже поряд із першою. І звук вийшов зовсім інший, тонший.

Упродовж наступних десяти-п'ятнадцяти хвилин з'ясувалося, що на різних кінцях столика з дощечками живуть звуки-гарчалки і звуки-пищалки. Що дощечки можуть голосно кричати або ж шепотіти дуже тихо, майже нечутно. Просто на них треба зовсім по-різному натискати. Якщо натискати дві сусідні дощечки, то пісенька вийде різкою і не дуже красивою. А несусідні співають дуже красиво, так красиво, як... Дара глянула у вікно, намагаючись знайти щось таке ж прекрасне, як пісенька двох дощечок, які розташовані на відстані одна від одної, і зненацька згадала, де вона перебуває. І що відтоді, як вона втекла

Прикро. Здібне дівчисько, але ледащо страшенне. І щороку одне й те ж: до весни гуляємо, а потім намагаємося зірки з неба хапати.

Двері привідчинилися. У шпарку зазирнула жінка років тридцяти п'яти — доглянута, яскрава.

— Я шукаю педагога Ільїну.

— Ви мене вже знайшли, — усміхнулася Ірина Веніамінівна. — Та в мене зараз урок. Якщо нам з вами потрібно поговорити спокійно, доведеться хвилин двадцять почекати.

— Ми почекаємо.

«Ми» стосувалося дівчинки, яка виднілася з-поза мами.

Ірина Веніамінівна дослухала п'єсу, похвалила сонату й відпустила Аню раніше, призначивши додатковий урок

на завтра на вечір. Учні йшли за розкладом одне за одним. Часу на «поговорити» не лишалося.

Виходячи, Аня розчинила двері. Жінка й дуже схожа на неї дівчинка стояли в коридорі.

— Заходьте, будь ласка, до класу.

— Ходімо, Лідо, — скомандувала мама й підштовхнула чадо.

«Мальвіна» — саме це порівняння видалося найбільш доречним для дівчинки — зовсім не вагаючись, пройшла відразу ж до інструмента, подумала й залізла на стільця з кількома дощечками-підкладками, які доводили його до потрібної для піаніста-початківця висоти. Вона, як і мати, була білявою, з великими очима. Пряме волосся-каре прикрашав величезний хитромудрий бант. Рожеве плаття «а ля принцеса» доповнювали туфельки в тон і білі мереживні колготки.

— Я Дельцова, — вимовила жінка й вичікувально замовкла. За тривалою паузою Ірина Веніамінівна зрозуміла, що від неї очікують якоїсь реакції, але як не силилася пригадати, прізвище візитерки не говорило їй нічого.

— Я вас слухаю...

— Ви не в курсі? — здавалося, жіночка була подивована.

— Зовсім не в курсі.

— Вас мали бути попередити (Ірина Веніамінівна ледь стримала усмішку: ні дати ні взяти — візит першої леді королівства). А втім, тепер це вже не важливо. Я хочу, щоб Лідія грала на фортепіано. Освіта має бути справжньою.

безупинно торохтіла, показувала й розказувала: це школа, це добра бабуся Варвара Сергіївна. Вона завжди спить. Це кімната, де є найбільший рояль із кришкою, яка подібна на крильце, а це кімната учительки Ірини Веніамінівни.

Дара схопилася за дверну ручку.

— Доцюню, треба стукати...

Та куди там! Вона рвучко відчинила двері й завмерла на порозі: учителька була не сама. Біля столу сиділа красива, як королева, тітонька. Красивіша за маму. Дара засумнівалася, повернулася до Насті. Дійсно, красивіша. У мами немає такого костюма з блискітками й такого волосся. Біле, підняте догори, воно нагадувало... солодку вату, яку на свята продають на бульварі. Але коли тітонька мимохідь зиркнула на них, Дара миттю зрозуміла, що помилилася. Її мама в чорній спідниці й простій блакитній блузці була все ж красивіша за цю королеву. Тому що королева, мабуть, була якоюсь посестрою Снігової королеви, про яку недавно Ганя читала Дарі книжку.

Тітонька, більше не звертаючи уваги на прийшлих, поправила бант, що літав над головою такої ж біленької, як вона сама, дівчинки, чомусь трішки скривилася й продовжила фразу, перервану появою Дари й Насті:

— Так ось, Ірино Веніамінівно. Я впевнена, що дівчаток треба одягати бездоганно! Це привчає їх відчувати себе справжніми леді. Без усяких відмовок. Якщо ти справжня мати, твоя дочка зобов'язана мати достойний вигляд.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)